

Bronislav Kotiš:

Sázka na Plzeň mi vyšla

Plzeňský kulturní přehled, 17. 5. 2005

autor: Alena Kodlová

Před osmi lety se poprvé v plzeňském divadle představil jako Jánošík v muzikálu Malováno na skle. Od té doby jsme Bronislava Kotiše mohli poznat jako Raula (Holka nebo kluk), Billa Calhouna (Kiss me, Kate), Nicka Arnsteina (Funny Girl), Edu (Šakalí léta), Bobbyho Childa (Crazy for you), Profesora Higginse (My Fair Lady) a Cliffa Bradshawa (Kabaret). 16. dubna se představí v Komorním divadle v Plzni v muzikálu Kankán v hlavní roli soudce Aristida Forestiera.

Na jevišti působíte noblesně. Zapadá do tohoto obrazu i role soudce Forestiera?

Je to postava člověka z vybrané společnosti, který nosí frak a měl by být výborně společensky vychovaný. Ale on je tak zamilovaný do ženy, kterou má dostat před soud, že občas zapomene na to, co se má a nemá.

Autorem písní v Kankánu je Cole Porter. Zdá se, že i jeho muzika zapadá do vašeho světa...

Cole Porter je swingová klasika, Dozvěděl jsem se, že psal muzikály a písničky jen pro radost. Byl velmi bohatý.

Tuším, že to byl hollywoodský švihák. Bohužel úraz zapříčinil, že se musel stáhnout do soukromí, a to velice pošramotilo jeho sebevědomí a šlo to s ním z kopce. Jenom opravdu silné osobnosti zůstanou v takových případech fit.

To se mi také stalo. Jednou jsem ještě v době studií ležel v nemocnici. Měl jsem přetrhané šlachy, nohy jsem měl v sádře a vedle mě ležel kluk, který byl připoután na lůžko už tři měsíce. Byl na tom mnohem hůř a přitom kolem sebe rozdával takový entuziasmus. Já jsem se vedle něj styděl. Stále se mi honilo hlavou, když to nerozchodím, co budu asi dělat?

Také později v divadle jste měl těžký úraz...

Zkoušeli jsme tady v Plzni Šakalí léta a potom přišlo večerní představení Ještě jednou, profesore. Tam mi vyšlehly kšandy do očí. Vypadá to jako vtip, myslím, že se to ohromně hodí do Procházkových komedií. Ale tenhle gag byl pravdivý.

Doufám, že už vidíte dobře...

To byla jedna z nejnádhernejších věcí v mém životě, jak se mi postupně srovnávaly oči. Zpočátku jsem neviděl, nereagovaly mi zorničky. Když jsem najednou začínal vidět, tak jsem si začal vážit toho, že se můžu dívat na svět.

Plzeňské divadlo má věrné publikum. To si své herecké miláčky hýčká tak, že to hostujícím někdy může přijít líto. Daniela Šinkorová je v současnosti nominovaná na Cenu Thálie za Sally Bowles v Kabaretu. Vzpomínám si, že při premiéře ve Velkém divadle ji publikum odměnilo velmi slabým potleskem. Zato při děkovačce domácí subreta doslova bouřilo...

Pokud se nějakému herci stane, že ho diváci mají rádi, on si pořád říká, je to dobré, je to skvělé, asi jsem to zahrál nejlíp, ale ono to může klamat. Kdyby třeba člověk odjel do Kolína a zahrál to tam, tak by mu třeba tolik netleskali. Je to na každém herci, jak si to zpracuje.

Teď zkoušíte spolu se Stáňou Fořtovou v Kankánu hlavní role. Jak se vám spolupracuje?

Poprvé spolu děláme něco většího. Hráli jsme spolu ve Funny Girl, ale protože se alternovala s Janou Mikoláškovou, tak jsem většinou zkoušel s Janou. Teprve teď osud dodal tyhle role, kdy musíme komunikovat a bude to hodně těžké.

Jak si to mám vysvětlit?

Dost si rozumíme, a když si povídáme o tom, jak vidíme zkoušku, jaké používáme mnemotechnické pomůcky, tak zažíváme velkou legraci. Kolikrát jenom vyjdeme na plac, podíváme se na sebe, a začínáme se smát. Mám strach, abychom to při premiéře ustáli.

Jak vás plzeňské publikum přijalo, když jste tady před osmi lety hostoval v inscenaci Malováno na skle?

Nepřemýšlel jsem, jak mě přijal divák, ale nad tím, co jsem dělal na jevišti. Byla to moje první zkušenost v klasickém kamenném divadle, předtím jsem dělal jenom v Semaforu a v soukromých muzikálových produkcích. Takže pro mě to bylo všechno zvláštní, nové.

Herci z oblastí se většinou snaží dostat do Prahy, a vy jste naopak šel, jak jsem si přečetla, rád do Plzně.

Chtěl jsem si vyzkoušet kamenné divadlo a věděl jsem, že když půjdu někam ven z Prahy, že budu mít příležitost hrát zajímavé role. V Praze je to rozhozené a člověk se k něčemu pěknému těžko dostává. Takže moje sázka na Plzeň byla dobrá, protože hraju zajímavé věci.

Jaké zkušenosti vám přineslo působení v muzikálu Jesus Christ Superstar, setkání se slavnými rockery Bárrou Basikovou a Kamilem Střihavkou?

Jsou to slavné osobnosti, v osobním kontaktu velice příjemní lidé. Ale náš vztah byl spíš profesionální. Pro mě rockeři nejsou zas takoví idolové. Kdybych potkal na ulici Freda Astera, vím, že už není mezi námi, tak bych z toho byl víc vyděšený.

Vím, že máte rád Beethovena. Jakou muziku posloucháte v autě?

V autě si nepouštím muziku. Poslouchám motor a to svištění. Můj favorit se mi rozpadá, takže musím poslouchat všechny zvuky, abych věděl, kdy mám zastavit a který šroubeček přitáhnout.

A doma?

Mám různá období. Někdy si třeba čtrnáct dní pouštím pořád dokola Beethovena nebo Mozarta. Teď mám momentálně doma všechny symfonie France Schuberta. Někdy si také pustím Celine Dion nebo Laru Fabian, mám rád Stinga. Ale nejsem žádný fanda, jako lidé, kteří sbírají cédéčka a mají jich na stovky. Ke mně se vždycky něco nějak dostane, tak se do toho zaposlouchám. Žádnou diskotéku si nebuduji.

Vaše první angažmá bylo v Semaforu. Jak jste vnímal Jiřího Suchého a Jitku Molavcovou, kteří byli pro generace před vámi velkými idoly?

Pro mě to nebyly tak oslnivé hvězdy, to je pravda, ale přesto, když jsem se díval na Jitku Molavcovou a pana Suchého, tenkrát jsme dělali Kytici, cítil jsem, že oni dva jsou nasáklí semaforštinou, zapadají do genia loci toho místa. A my mladí jim tam jenom tak sekundujeme a nejsme schopni vystihnout tu správnou poetiku.

Co vás vlastně přivedlo k herectví?

To bylo omylem, Vůbec jsem nevěděl, co se sebou, byl jsem takový komediant třídy. Dostali jsme dotazník, kde jsem si četl nabídky různých škol a objevil jsem tam hudebně dramatický obor na státní konzervatoři. To bylo ze dne na den, v životě jsem nechodil do žádných dramatických kroužků.

Dostal jste při přijímačkách nějaký neobvyklý úkol?

Zadali mi, abych ztvárnil citron. To si dodnes pamatuji. Tak jsem tam něco vyváděl a oni se smáli. Pak jsem něco zazpíval a bylo hrobové ticho. Nakonec jsem vytvořil Puka ze Snu noci svatojánské a oni mě vzali. Před zkouškami mi maminka říkala, že tam nemůžu jít jen tak, tak jsem jel asi čtyřikrát do Benešova na dramatický kroužek. Zkoušel jsem to, spíš bych řekl, že jsem si hrál. A myslím, že mi to asi zůstalo do dneška.